

De Parijsche *fiacre* is een zeer democratisch vervoermiddel.

Evenals men heeren en dames in den omnibus aantreft, ziet men werklieden in den *fiacre*.

Het *nec plus ultra* van genot voor het Parijsche arbeidersgezin is een toertje door de *Champs Elysées* in een victoria. Men ziet, vooral des Zondags, heele huisgezinnen in zoo'n tweepersoonsrijtuigje. De koetsier is inschikkelijk (dat is 't rechte woord) voor zijne standgenooten. Twee jongens zitten naast hem op den bok, drie vrouwen hangen tegen de achterbank, twee mannen moeten zich vastklemmen aan elkaâr en aan 't rijtuig om niet van 't klepbankje af te tuimelen. Zeven voor twee! Ik overdrijf niet. Men gaat de *Champs Elysées* door, de *avenue* op en af en naar de stad terug. Zoodra 't uur om is, op 't horloge af, geene minuut eerder of later, moet de koetsier ophouden en gaat men naar huis.

*Fiacres*, die op de „*jours du Bois*” in 't Boulogner bosch rijden, worden gerekend vreemdelingen te bevatten of heel minne luidjes. De *Parisien* loopt liever of gaat op een stoel zitten. Hij vertoont zich niet *en fiacre* tusschen de equipages.

't Grappigste is een *fiacre* vol bruiloftsgasten. Dezen nemen tegenwoordig meestal een grooten Jan-Pleizier, doch ook nog wel een paar victorias om naar den dierentuin te gaan. Wij zullen er hen zien aankomen en bezig zien, als we naar het Bosch gaan.

\* \* \*

Toen ik het straks over den *fiacre* in de letterkunde had, heb ik met opzet geene melding gemaakt van het huurrijtuig in onze moderne Fransche liedjes, in de „*chanson fin de siècle*”, gepopulariseerd door den bekenden zanger Kam-Hill en onze alom gevierde „*chanteuse fin de siècle*” Yvette Guilbert.

Omdat ik mij zoo netjes onthouden heb van onwelluidende grapjes op den *fiacre* en zelfs eene allerdolste anecdote achterwege liet uit eerbied voor onze lezeressen, mag ik nu, tot belooning voor mijzelf en bij wijze van schade-loosstelling voor den lezer, wel besluiten met een liedje van Xanrof, dat hier zelfs in salons wordt gezongen en, als venijnig-satirieke aardigheid, kan worden gerekend tot de teekenen des tijds. Het vroolijke volk van vroeger is bitter geworden. Parijs houdt van galgenhumor.

Men oordeele. Ik geef eerst de vertaling in proza.

Een *fiacre* sukkelde, hortend, voort. / 't Was een gele *fiacre* met een witten koetsier. / Achter de neergelaten gordijntjes, hoorde men kussen klinken / en toen eene stem, die zei: Léon, jongen, zet je lorgnette af, je doet me zeer. / Een oud heer, die juist voorbijkwam, / riep: „maar ik zou zweren dat het / mijne vrouw is, die ik daar hoor.” / Hij springt op de houtbestrating. / Maar glijdt uit op den vochtigen grond. / En hij wordt verpletterd. / Er komt eene dame uit den *fiacre* en zegt: / „Wat een buitenkansje, Léon, 't is mijn man.” / „Wij hoeven ons niet meer te verschuilen. / Toe, geef den koetsier een rijksdaalder!”